

КЪРТ ВОНЕГЪТ ЗАЩОТО И БОГ СИГУРНО СЕ СРАМУВА

Превод от английски: Владимир Германов, 2000

chitanka.info

Ако бях посетител от друга планета, щях да кажа неща като тези за хората на Съединените щати през 1972 година:

„Това са гневни същества, които си въобразяват, че са мили. Съвсем неотдавна са експериментирали с робство и геноцид.“

Бих нарекъл ограбването и избиването на американските индианци *геноцид*.

Бих казал: „Двете истински политически партии в Америка са партията на *Победителите* и партията на *Губещите*. Хората не признават това. Твърдят, че членуват в две въображаеми партии, наречени «Демократична» и «Републиканска».

Шефове и на двете въображаеми партии са Победители. Когато Републиканците се сражават с Демократите, едно е сигурно — Победителите ще спечелят.

Демократите са били по-голяма партия в миналото, защото не са презирали Губещите така открито, както Републиканците.

Губещите могат да членуват във въображаеми партии. Губещите могат да гласуват.“

* * *

„Губещите имат хиляди религии — бих продължил, — които често проповядват мекосърдечие. Единствената религия на Победителите е едно безкомпромисно тълкуване на дарвинизма, според който, по волята на вселената, трябва да оцелеят само най-приспособените.

Републиканската партия, която регулярно се прочиства от заподозрени в *мекосърдечие*, привлича най-безмилостните дарвинисти. В момента тя е в процес на изолиране и изхвърляне на представителя Пол Н. Маккლოსки, например, защото той открито се разгневи и дори плака заради убиването и осакатяването на вьетнамци.

Вьетнамците са бедни селяни, много, много далече. Победителите на Америка ги бомбардират и разстрелват почти всеки ден от години. Това не е лудост или глупост, както предполагат някои хора. По този начин Победителите се учат как да бъдат безмилостни. Те разбират, че материалните ресурси на планетата са почти изчерпани и че съчувствието скоро ще се превърне във вид самоубийство.

Победителите репетират за бъдещето.“

* * *

„Има един остроумен Победител, милионер на име Уилям Ф. Бъкли, младши — бих продължил, — който редовно се появява във вестниците и по телевизията. Той се заяжда забавно с хората, които смятат, че Победителите трябва да помагат на Губещите повече, отколкото го правят в момента.

Когато дебатира, физиономията му винаги е снизходително ухилена.“

Като посетител от друга планета, не бих имал какво да губя в социално отношение, ако предположа, че самият Бъкли не знае какво е тайното послание на усмивката му. След това бих се опитал да разгадая посланието: „О, да, драги мой, разбирам това, което каза толкова нескоропосано. Ти обаче знаеш, дълбоко в себе си, това, което знае всеки Победител — ако се надяваш да оцелееш, трябва да си безмилостен към Губещите“. Това може и да не е посланието, което се крие зад усмивката на Бъкли, но мога да гарантирам, че беше монолитното убеждение, пропило Националния конгрес на републиканците в Маями Бийч, Флорида, през 1972 година.

Всичко останало са глупости.

* * *

Слушайте: отидох на един частен обяд за Победители в Маями Бийч, докато конгресът продължаваше да пърди насам-натам, на няколко километра разстояние. Нелсън Рокфелер беше там. Джон Кенет Гълбрайт беше там. Уилям Ф. Бъкли, младши, беше там. Артър О. Сълцбъргър беше там. Джейкъб Джейвиц беше там. Клеър Бут Лус беше там. Арт Бъкуалд беше там. Барбара Уолтърс беше там. Всички бяха там. Дали си републиканец или демократ беше смешна случайност, която никой не бе задължен да обяснява.

Попитах доктор Гълбрайт какво прави на конгреса на републиканците. Той ми отговори, че са му предложили *неприлично*

голяма сума, за да дрънка заедно с Бъкли сутринта по Ен Би Си.

Барбара Уолтърс ме покани да говоря в предаването „Днес“. Нямаше какво да кажа. Конгресът ме бе лишил от дар слово. Бях толкова добре охраняван, духовно и физически, че не бях в състояние да чуя или видя нищо, което вече да не е включено в официалния бюлетин за пресата.

— Това е Дисниленд във военно положение — заявих.

— Не е нужно да говориш много — отвърна тя.

— Все пак трябва да кажа *нещо* — възразих.

— Просто кажи „здрасти“.

Здрасти.

Арт Бъкуалд каза, че е дошъл на конгреса, за да се види с приятелите си, предимно негови колеги журналисти. Разказа на масата ни за материала, който току-що бе написал. Комичното предположение беше, че Републиканската партия е привлякла толкова много спомоществатели, че сега имала два милиарда долара, които не знае как да изхарчи. Решила да купи нещо хубаво на американския народ. Ето го подаръкът: една седмица безплатни бомбардировки над Виетнам.

Попитах Клеър Бут Лус какво мисли за усилията на някои млади хора да предизвикат съчувствие към виетнамците. Там, вън, в Маями Бийч, се обличаха като виетнамци и носеха кукли, боядисани така, че да приличат на изгорени живи, изкормени и други такива.

Госпожа Лус пожела младите хора да вземат един автомобил и да го напълнят с течност, наподобяваща кръв. Каза, че двама членове на семейството ѝ загинали в автомобилни катастрофи и че автомобилите били най-ужасните убийци на нашето време. Младите хора трябвало да протестират срещу тях.

По отношение на борбата между Никсън и Макгавърн — всички бяха сигурни, че Никсън ще спечели изборите. Макгавърн, успях да разбера, макар и никой да не го казваше гласно, беше обект на доста груба шега. Той бе Победител, подтикнат от други Победители да се самоидентифицира с Губещите, да се зарови в конските лайна на Популизма, така да се каже.

Губещите мразят да гласуват за други губещи. Те знаят какво са Губещите.

Значи Никсън щеше да спечели.

* * *

На конгреса следователно оставаше да се разбере, наред с други неща, до каква степен републиканците, като индивиди, изпитват съчувствие към виетнамците и американците, които живеят в лоши жилища, не се хранят добре и така нататък.

Научното заключение е, че имаше задоволително ниво на състрадание, когато делегатите бяха нормални обществени създания, повече или по-малко в изолация и спокойни, когато не се утвърждаваше никаква величествена политика на буреносни събрания, когато делегатите не бяха заплашени от враждебни тълпи.

Има и някакъв павловски рефлекс във всичко това, което продължава години наред — желанието на враждебната тълпа са предимно хуманитарни, а тълпата дори не е враждебна през цялото време. Където и да отиде обаче, с нея се движи армия полицаи, за да пази милите хора от тълпата.

Значи в мозъците на онези, които наистина са ужасно мили, се е оформила павловска връзка: когато повече от двама души се явяват с някаква хуманитарна идея, трябва да бъде повикана полицията.

* * *

Ако полицията предпочете да не действа незабавно и ако хуманитаристите се държат достойно, прекрасно или сърцераздирателно, милите хора могат да направят и нещо друго.

Могат да не обърнат внимание на хуманитаристите.

Ето какво направиха милите хора, когато се проведе един от най-достойните военни паради в американската история, следобедът на 22 април 1972 година, пред хотел „Фонтенбло“. Тази дата няма да влезе в историята, защото милите хора не я искат там.

Неколкостотин американски стрелци, убийци от войната във Виетнам, се строиха във взводове, с необходимите интервали между взводовете. Мнозина бяха с орфаните, страховити парцали, с които се облича човек в модерната война, в джунглата. Маршируваха мълчаливо, с уморената, провлачена походка на гладни ветерани —

каквито бяха. Косите им често бяха дълги, което им придаваше храбрата красота на убийците на индианци от други времена.

Някои бяха на инвалидни столове. Мнозина имаха рани. Джон Уейн, актьорът, изиграл толкова роли на въоръжен убиец, беше някъде в Маями Бийч. Джон Уейн обаче не се появи изобщо, когато истинските убийци дойдоха в града. Там беше дошъл Били Хлапака, умножен по хиляда — мрачно смълчани, строени по взводове, пред хотел „Фонтенбло“.

След това седнаха безмълвно, което беше престъпление. Пречеха на движението на обществено място. Някои въздишаха. Някои се почесваха.

Посланието им беше следното: „Убийствата трябва да спрат“.

После отново се прибраха у дома.

Колко от милите хора излязоха от хотела или застанаха пред прозорците, за да ги видят? Николко. Почти. Това беше работа за полицията.

* * *

По въпроса за безсмислената работа, с която се занимаваха обикновените делегати: състоеше се предимно от слушане на речи, съставени от бляскави полуистини, от слушане на молитвите на известни теолози, събиране на автографи, бягане от враждебните тълпи.

Всичко беше облаци и финтифлюшки.

За молитвите: чух множество известни републиканци и изтъкнати теолози да се молят на специалната служба в неделята, преди да започне конгреса. Това е друга дата, която ми се иска да влезе в американските исторически книги — 20 август 1972 година. След малко ще обясня защо мястото ѝ е там.

Слушах много внимателно всички проповеди и молитви. Искях да науча, ако е възможно, как е оформен републиканският Бог. Останах с едно впечатление: беше голям като планина и се разгневяваше много бавно.

Имаше голям брой малки проповеди, но основната беше произнесена по искане на самия Ричард Никсън, от доктор Д. Елтън

Трублър, квакерски философ, свободен професор към колежа „Ърлхам“, в Ричмънд, Индиана. „Ърлхам“ — както и колежът „Уитиър“, където е учил Никсън — е квакерско училище.

Проповедта на доктор Трублър ме изненада в един момент, защото ми се стори да го чувам да казва, че суверенитетът, упражняван от американските политици, произтича пряко от Бог. Някои други репортери там останаха със същото впечатление. Говореше импровизирано, така че нямаше писмени копия на проповедта, за внимателна проверка.

След това обаче го интервюирах и записах разговора ни, който беше следният:

— След вашето слово тази сутрин — започнах аз, — чух някого да казва, че сте свързали суверенитета на президента пряко с Бог. Питам се, дали, след като сте теолог...

— Не съм казвал нищо за президента — каза Трублър.

— Казах само, че суверенитетът принадлежи на Бог, а не на нас, че всичко, което правим, подлежи на Съд. Това е начин да сме патриоти, без да сме идолопоклонници.

— Значи — продължих аз, — веригата е следната, ако я начертаем като електрическа схема. Президентът получава суверенитета от народа, а народът го получава от Бог, така ли е?

— Не — отговори той. — Бих казал нещо друго. Единствен Бог е суверен. Приемам доктрината на Лутер за двете царства на църквата и държавата, подчинени на Бог. В такъв случай, всичко, което правим като държава, подлежи на Съд, поради което е производно.

— Значи, президентът е едновременно отговорен пред народа и пред Бог?

— Повече пред Бог, отколкото пред народа, разбира се — отговори доктор Трублър.

Записах всичко това толкова педантично и без да пропускам каквото и да било, защото, струва ми се, то доказва моето твърдение, че на 20 август 1972 година Националният конгрес на Републиканската партия беше открит с проповед на тема „Божественото право на президента“.

Също и на комисионерите на водоснабдителните компании.

* * *

Казах на доктор Трублъд, че смятах квакерите за пацифисти и че съм стреснат от енергичността, с която Ричард М. Никсън, който също има квакерска закваска, се бе заел да води войната.

Той ми обясни, че имам опростенчески представи за квакерите, както много други американци.

— Защо — попита ме — всеки път, когато пътувам, за да говоря, всички очакват да приличам на мъжа от опаковката на „Квакерски бисквити“?

— Значи — предположих, — на днешния етап от американската история, квакерите до голяма степен приличат на всеки друг?

Доктор Трублъд се съгласи въодушевено.

— И сме всякакви, точно както всички други — увери ме той. — Всеки, който си мисли, че сме еднакви, чисто и просто е глупав.

Казах му, че много от привържениците на мира смятат, че президентът го слуша и сигурно го молят: „За Бога, господин Трублъд, кажете му да спре войната!“

— Да — отговори той. — И често са в много лошо настроение, готови да съдят! Аз им отговарям: „Слушайте, той се опитва да я спре. Не му пречете с измамното си чувство за собствена праведност!“ Не им обръщам никакво внимание, това е.

И този квакер философ имаше и по-тежка новина за мекосърдечните. Възнамеряваше да изпрати на Никсън един слабо известен цитат от Ейбрахам Линкълн, с когото господин Никсън се самоидентифицира по време на военните тревоги.

Ето го:

Наистина преминаваме през голямо изпитание, огнено изпитание. Много отговорната позиция, която заемам, след като съм само послушен инструмент в ръцете на нашия Небесен Отец, каквито сме всички ние, за да изпълня великите Му намерения, реших, че всичките ми действия и начинания трябва да са подчинени на Волята Му. И за да стане така, потърсих Неговата Помощ.

Ако обаче, след като направя всичко по силите си през живота, който Той мие отредил, открива, че усилията ми се провалят, ще трябва да повярвам, че поради някаква причина, която е неизвестна за мен, Волята Му е друга.

Ако зависеше от мен, тази война никога нямаше да започне. Ако можеше да стане каквото искам, тя вече щеше да е свършила. Тя обаче все още продължава и трябва да приемем, че Той позволява това, поради някаква мъдра Негова причина, тайнствена и неизвестна за нас. Макар че с ограничените си възможности не можем да я разберем, не можем да не вярваме, че Този, Който е създал света, все още го управлява.

Ужасявам се при мисълта, че този документ може да попадне в ръцете на президента. Убеден съм, че господин Никсън, при великолепната си липса на чувство за хумор, не разбира, че осъществява дългосрочния план за оцеляване на Печелещите за сметка на Губещите, на дебелиите за сметка на изпосталелите. Струва ми се напълно възможно, след като научих въвн от всякакво съмнение колко обикновени са духовните му съветници, той искрено да вярва, че служи на Бога, каквото и да направи.

* * *

Ако бях посетител от друга планета, бих обяснил злобата на господин Никсън към Губещите така: бих казал, че се дължи на факта, че семейството му е било бедно по време на Голямата депресия и за близките му е било унизително да ги слагат в един куп с другите бедни хора. Като че ли семейство Никсън е било заключено в кучкарник поради някаква грешка.

Сега президентът демонстрира, че не може да понася бедните хора, с които преди, толкова отдавна, така несправедливо е бил свързан.

* * *

На конгреса си републиканците летяха високо като хвърчила, разбира се, защото бяха сигурни в победата. Кандидатът на врага бе затънал до шия в популизъм, докато техният кандидат беше потопен до шия в Бог. Не оставаше нищо повече да се прави, така че в официалните програми за всеки ден се открояваха партитата с даване на автографи, чиито звезди бяха съпругата и дъщерята на президента.

Тези приятни, хубави жени бяха стеснителни и скромни. Жестовете им сякаш казаха: „Би трябвало да вземате автографи от истинските кинозвезди наоколо“. Кои бяха истинските кинозвезди на конгреса? Е, една от тях беше Етел Мерман.

* * *

На третия ден на конгреса излязох от един асансьор във „Фонтенбло“. Сега самият аз вече давах автографи. Бях дал автограф даже на един размирник, когато вън имаше размирици. Освен това бях събрал сериозна колекция молитви и проповеди. Тъкмо се бях снабдил с циркулярно копие от това, което беше казал Джордж Г. Сибелс, младши, кметът на Бирмингам, Алабама, в неделята, когато говори и доктор Трублърд.

Беше ми го дал кметът Сибелс и целият текст бе изписан с главни букви.

ДЪЛБОКО БЛАГОДАРЕН СЪМ, ЧЕ МЕ
УДОСТОИХТЕ С ВИСОКАТА ЧЕСТ ДА СЕ ОБЪРНА
КЪМ ВАС С ТОВА ПОСЛАНИЕ, „ЕДНА НАЦИЯ ПРЕД
БОГА“ (започваше той), ТЕМА, ТВЪРДЕ СКЪПА ЗА МЕН
И МИЛИОНИ ДРУГИ АМЕРИКАНЦИ СЪС ВСЯКАКВИ
ВЪЗГЛЕДИ, ОТ ВСИЧКИ РАСИ И РАЗЦВЕТКИ.
НЕВЕРОЯТНО УМЕСТНО Е В ТОЗИ СЪБОТЕН ДЕН ДА
ЗАПОЧНЕМ РАБОТАТА НА КОНГРЕСА СИ ТЪКМО С
ТАЗИ СЛУЖБА.

Там се залепих за едно от стотиците красиви момичета, които бяха долетели до Маями на свои разноски. Те бяха живото доказателство на факта, че младите хора бяха луди по господин Никсън. Предния следобед, на едно парти за знаменитости, ги бях чул да пицят от възторг при появата на Етел Мерман.

— Аз съм от списание „Харпърс“ — заговорих — и бих искал да ви попитам, дали според вас един атеист би могъл да бъде добър президент на Съединените щати?

— Не виждам как — отговори момичето.

— Защо? — попитах аз.

— Ами... цялата тази страна се основава на Бога.

— Може ли евреин да бъде добър президент? — продължих.

— Не знам достатъчно, за да отговоря — каза момичето.

Беше красиво бяло дете. Откъснах очи неохотно и какво видях? Видях десет американски индианци, седнали съвсем сами на издутите мебели във фоайето. Девет от тях бяха едри мъже индианци.

Десетият беше момче.

Сякаш се бяха превърнали в червеникава дървесина. Не говореха. Не въртяха глави наляво-надясно, за да видят кой кой е.

Пред тях имаше малка масичка, а върху нея лежах циклостилни копия на посланието, което бяха дошли от много далеч да връчат. Бяха от различни племена.

Както открих по-късно, посланието беше адресирано така: „На вниманието на: Ричард М. Никсън, президент на САЩ“.

Наред с други неща, в посланието се казваше:

Ние идваме днес тук така, защото и Бог сигурно се срамува. Защото една страна, която позволява цяло едно компактно население да съществува при условия, които изцяло се разминават с идеалите на тази страна, при които всеки ден се извършват несправедливости и нечовешки неща, не може да не е изпълнена с омраза, алчност и бездушие.

* * *

Не отидох направо при индианците. Най-напред поприказвах с един приятел, репортер. Той ми каза нещо, което доктор Даниъл Елсбърг — човекът, публикувал документите от Пентагона — казал за доктор Хенри Кисинджър, президентския поразяващо щастлив съветник по външната политика. Ето го: „Хенри е сключил с Мефистофел много по-добра сделка от Фауст“.

Помислих си, че това е страхотна забележка. Между другото, Елсбърг също беше на конгреса. Никой сякаш не му обръщаше внимание, макар че той олицетворяваше всичко, което републиканците смятаха за подло и коварно. Това беше така, защото ужасно приличаше на човек от охраната.

Казах на приятеля си, че съм видял доктор Кисинджър по телевизията да раздава чичовски усмивчици и автографи на две малки момиченца в бели роклички. Радвах се, че Елсбърг е споменал Мефистофел, защото сцената определено ми се бе сторила злокобна.

Малките момиченца са най-игривото и обещаващо нещо в живота, казах. И всеки с професията на доктор Кисинджър напоследък е близко свързан с хаотичната, безцелна смърт във Виетнам — смърт дори на малки момиченца в бяло, които са на наша страна. Значи злото беше част от професията. При тези обстоятелства, сметнах, че е грозно човек с такава професия да се усмихва по чичовски и да раздава автографи.

* * *

След това видях Аби Хофман, революционерът клоун. Хората от охраната, които ужасно приличаха на доктор Елсбърг, го спираха може би за десети път. Аби Хофман вече бе уморен клоун. Журналистическата му акредитация беше в ред. Събираше материал за книга.

— Кого представлявате? — питаха го.

— „Поля и реки“ — отговаряше той.

Имах чувството, че няма дълго да прави смешки отсега нататък. Голям брой естествено смешни хора, които искат да помогнат на Губещите, вече няма да правят смешки. Установили са, че смешките не

могат да разцентроват или забавят жестоката социална машина. Всъщност смешките най-често служат за смазка.

Много често някой изказва твърдението, че клоуните били най-ефикасните революционери и че това било прекрасен исторически факт. Не е вярно. Жестоките социални машини в миналото са имали нужда от клоуни за смазка до такава степен, че нерядко са ги произвеждали сами. Спомнете си испанската Инквизиция.

Когато Инквизицията е трябвало да изгори някого жив на площада, най-напред го е избръсвала от главата до петите. Измъчвала го е до пълно видиотпяване, после го е извеждала на площада с шапка на шут и шарена книжна пелерина. Лицето му било боядисано или с маска.

Ето ти! Клоун!

Разбира се, идеята е жертвата да изглежда комично, вместо да буди съжаление. Съжалението е като ръжда за жестоката социална машина.

* * *

Не казвам, че Победителите на Америка се канят да горят Губещи на градските площади, макар че и да го направят, това няма да е нищо ново. Казвам, че Победителите се стремят да *пренебрегват* Губещите, което също е вид жестокост.

И пренебрегването става по-лесно, ако жертвите или тези, които ги представляват, приличат на клоуни. Ако подобни на клоуни хора не бяха дошли в Маями Бийч, за да се гневят на конгреса, пак щеше да има предостатъчно клоуни сред карикатурите и прозата в писанията за кампанията, които се разнасяха наоколо — лесбийки с високи ботуши, хомосексуалисти, полудели от наркотици хипита, проститутки, тръгнали към службата за безработни, дебели негърки, мами с по тринайсет деца и никакъв татко.

Новина от „Първия понеделник“ — официална партийна публикация:

Младежкият лидер Джери Рубин, поддръжник на сенатор Джордж Макгавърн, „вече“ не смята, че човек трябва да убие родителите си, за да покаже, че се е посветил на промяната.

И така нататък.

Онези индианци във фоайето на „Фонтенбло“ се движеха толкова малко, казваха толкова малко, защото техните хора умираха в пренебрежение и знаеха много добре, че дори и някой от тях да кихне, някои хора ще махнат с ръка презрително и ще кажат, че са някакви си червенокожи палячовци.

Сега обаче рискуват да станат смешни, заради вкамененото си достойнство.

* * *

Тези индианци са били жестоко победени от белите хора в алчни, несправедливи войни. Било им е предложено да избират между смърт и безусловна капитулация — смърт или живот при ужасни условия. Избралите живота, който според някои хора е нещо свято, сега са дошли, за да искат милост. Средната продължителност на живота им е само четирийсет и шест години. Бебетата им умират с кошмарна регулярност. Правата им върху водите са откраднати. Някои от най-добрите им мъже са проядени от туберкулоза, наркотици или алкохол. Училищата им, управлявани от правителството, са безразлични към индианските разбирания за святост, каквито са и поземлените закони на белия човек. Едно от нещата, за които бяха дошли да молят Ричард Никсън, който никога не е молил никого за нищо, е религията им да бъде призната от закона като достойна религия.

Според сегашния закон, както ми казаха те, тяхната религия е някакво незначително суеверие, което не заслужава уважение.

Ще кажа това: тяхната религия не може да е по-хаотична от християнството, измисляно наново всеки ден от доктор Д. Елтън Трублър, свободен професор.

* * *

Индианецът, с когото разговарях най-много, беше Рон Петит, от племето Чипиуа. Каза ми, че той и останалите пристигнали от цялата страна и първо отишли в парка Фламинго, в Маями Бийч, където Губещите и приятели на Губещите бяха направили палатков лагер. Веднага се махнали от там, отвратени и изплашени от клоуни.

Отишли в индианския резерват Холивуд, на няколко километра северно от Маями, където се зачитат индианските представи за святост и достойнство. Там нямаше да ги представя някакъв космат бледалик младеж, който иска да подпали знаме и да се изпикае върху него в името на потиснатите хора навсякъде.

* * *

Рон Петит разказа една много смешна индианска история, без дори да се усмихне. Той и останалите дошли във „Фонтенбло“ с посланието си за господин Никсън и никой отговорен човек не искал да го вземе от тях. Пренебрегваха ги.

Тогава обаче видели, че хората се редят на опашки. Дъщерите на президента щели да дават автографи. Индианците също застанали на опашката и търпеливо изчакали реда си. Търпението на индианците е легендарно.

Когато най-накрая застанали пред Патриша или Джули — не знаеха коя от двете, — й предали посланието за Татко.

* * *

И татко каза следното в речта си по-късно същата вечер, наред с други неща: „Не желаем ничия чужда територия. Не желаем да владеем никой друг народ. Искаме мир не само за нас, но и за всички хора на земята“. Това беше казал и по руската телевизия, през май.

Като посетител от друга планета, щеше да се наложи да кажа, че това е само отчасти вярно. Мисля за всички Победители от онова

частно парти за Победители, на което присъствах, за това как искат да живеят и колко добре се грижат за финансовите си дела. Те искат да ходят навсякъде по планетата и да живеят както им харесва, да купуват каквото им харесва.

Какво може да е по-човечно от това?

Те искат да са аристократи в планетарен мащаб, да ги приветстват навсякъде. И отново: какво може да е по-човечно от това?

В подобряването на отношенията с Китай най-много ги очарова мисълта, че скоро пак ще могат да ходят там. Това очарова и мен.

Ако някоя част от Китай ни хареса наистина много, може да ни се прииска да построим там къща или мотел, или Кентъки Фрайд Чикън.

Не желаем ничия чужда територия. Просто искаме да купим или наедем част от нея, ако може — тогава всички могат да станат богати.

Ако бях дошъл от друга планета и изпращах доклад за Земята у дома, в него нямаше да нарека американците „американци“. Щях да им дам име, което казва много повече за тях още в първия момент. Щях да ги нарека агенти на недвижими имоти.

Щях да нарека републиканците „Супер агенти на недвижими имоти“. Бих нарекъл демократите „Второразредни агенти на недвижими имоти“. Едно от нещата, които най-много ме заплениха по време на религиозната служба на Супер агентите на недвижими имоти в неделя, беше това, че и полковник Франк Борман^[1] участваше в програмата. Изглеждаше също толкова уморен от космическата опера, колкото Аби Хофман от клоунадата. Изпълни номера си, който беше да чете за Сътворението от „Битие“, и толкова.

В никой момент от конгреса на Супер агентите на недвижими имоти нямаше хвалби в стил Кенеди за величествените възможности, които очакват американците в космоса.

Тъй като в конгресната зала имаше достатъчно на брой републиканци, които бяха достатъчно тъпи, за да вярват, че Макгавърн наистина е ентусиаст на тема Ел Ес Ди, амнистии и аборти, имам право да мисля, че са били достатъчно тъпи и да се надяват, че един ден ще могат да купят хубави имоти на Луната на безценица.

Бяха изпратили там горе някои добри републиканци, за да огледат, да подпечатат малко пощенски марки, да се помолят и да ударят една-две топки за голф и сега знаеха за какво става дума. Дори

и Губещите, с целия им изобретателен мързел, не биха могли да оцелеят на Луната.

Значи отново беше време да се мислят твърдоглави мисли за рационалното използване на земната повърхност.

И защо пак да не се сприятелим със старите си приятели, китайците?

* * *

Може би не беше любезно от моя страна да асоциирам доктор Кисинджър със злото. В дълбоко религиозна страна, каквата е нашата, това не е нещо, което можеш да направиш просто така.

Както се изрази кметът на Бирмингем за нашия народ в неделя:

С ВСИЧКИ НАШИ УСИЛИЯ, УСПЕХИ И
НЕУСПЕХИ, СЕГА И В ГОДИНИТЕ ЗАНАПРЕД, АКО
ПОЗВОЛИ БОГ, ВИНАГИ ЩЕ БЪДЕМ ЕДНА НАЦИЯ
ПРЕД БОГА.

В края на краищата, доктор Кисинджър е лекувал ужасни рани, между най-силните страни в света. Администрацията, на която служи обаче, е лоша новина за страните, които са слаби, или за тези, които в Библията са наречени „смирени“.

Супер агентите на недвижими имоти, заедно с доктор Кисинджър като техен представител, са изработили някакви груби споразумения с останалите наистина ужасяващи сили на планетата за това, какво може и какво не може да се прави със „земята на смирените“.

Схемата Никсън-Кисинджър, схемата на Победителите, неоматернихианската схема за траен световен мир е проста. Основната ѝ аксиома трябва да бъде следвана както от индивидите, така и от големите нации, както от Победителите, така и от Губещите. Ние показахме, че аксиомата работи във Виетнам, Бангладеш, Биафра, в палестинските бежански лагери, в нашите собствени гета, в нашите

трудова лагер за емигранти, в индианските ни резервати, в институциите ни за дефектни, деформирани и възрастни.

Тя е: не обръщай внимание на агонията.

* * *

Бих могъл, съвсем справедливо и без никаква ирония, да нарека американците „Лечители“, вместо „агенти на недвижими имоти“. На конгреса разговарях с Арт Линклетър, а той е дълбоко склонен да лекува и е един от най-типичните американци.

Наскоро беше посетил Южна Корея, където бе работил преди години, за да лекува ранените в онази война деца. Сега тези деца бяха здрави и щастливи мъже и жени. Беше пътувал и до Виетнам, за да помогне на децата с по-пресни рани.

(Тук мога да се отклоня, за да измисля едно съкращение, което ще ми влезе в работа, а то е „ОАКН“. Подобно съкращение, „ОАВН“, заедно с известното „СНВН“, беше измислено през Втората световна война. То означава „общо армейско-военноморско наакване“. СНВО означава „ситуацията е нормална, всичко е осрано“. Искам ОАКН да означава „общо американско-комунистическо наакване“.)

Децата, на които Арт Линклетър и толкова много други американци се опитват да помогнат, със сигурност са жертва на ОАКН.

Живите осакатени, в собствените ни граници, незаслужено бедните по никакъв начин не са жертва на ОАКН. Ние сами сме ги подредили така. Парите са малко. Можем само да си позволим да ги лекуваме малко. Дори и това малко обаче вбесява Победителите, като че ли е кърваво убийство.

* * *

Моят близък приятел Декстър Лийн, който е търговец на обувки в Хаянис, на Кейп Код, всяка неделя четеше „Ню Йорк Таймс“, после идваше у дома и ми казваше, че ако се съди по това, което е прочел, положението бавно, но непоколебимо ставало по-добро и по-добро. Веднъж, спомням си, разговаряхме за хора, които сме познавали и

които са били кошмарни шофьори. Той спомена една жена, във времето, когато всички коли имаха орнаменти на радиаторите, която въобще не отделяла очи от орнамента на радиатора си.

И, струва ми се, че да четеш новините един ден или няколко дни, или няколко години до голяма степен е същото, като да караш кола, без да сваляш очи от орнамента на радиатора. Това е причината толкова много от нас да искат да ни посети някой от друга планета, някой, който да има по-широк поглед върху ежедневните ни начинания, който да е в състояние поне донякъде да ни обясни какво всъщност става.

Ще ни каже, предполагам, че никой истински Победител не се бои от Бога, нито пък вярва в някакъв наказателен живот след смъртта. Може също така да каже, че земяните толкова много държат на истината, за да им вярват, когато лъжат. Президентът Никсън, например, можеше да лъже свободно в речта си пред конгреса, ако желал, поради пословичната си любов към истината. И името на играта беше „Оцеляване“. Всичко друго бяха глупости.

* * *

Би могъл да ни поздрави за това, че знаем толкова много за лекуването на планетата и да ни предупреди да не я нараняваме така ужасно, докато правим сделките си с недвижими имоти, че да не може никога да оздравее.

На сбогуване посетителят може да каже това, което като че ли ни е казал Чарлз Дарвин, а ние можем да запишем думите му върху камък, само с главни букви, като думите на кмета на Бирмингам:

ПОБЕДИТЕЛИТЕ ВОЮВАТ С ГУБЕЩИТЕ
И ИЗПИТАНИЕТО ПРОДЪЛЖАВА.
ПЕРСПЕКТИВИТЕ ЗА МИР СА УЖАСНИ.

[1] Полковник Франк Борман — американски космонавт, участвал в екипажа на „Аполо“ 8, обикалял в орбита около Луната през декември 1968 г. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.